

[Valbak.]

ligesom vi kan anbefale lovforslaget om forhøjelse af arbejdsgiverbidraget til invalideforsikringsfonden.

Kurt Brauer: Med hensyn til lovforslaget om alderstillægget skal jeg ganske kort sige, at hvis man tager betænkningen og læser den, så ser man, at flertallet i begyndelsen konstaterer, at der er jo ingen fare, for de gamle vil få dækning for deres tab ved de eksisterende omsorgs- og hjælpeforanstaltninger — mindretallet hævder modsat, at dette er ikke bevist under udvalgsarbejdet — og derefter fortsætter betænkningen i enighed med at fastslå, først at ministeren må opfordres til at henlede kommunernes opmærksomhed på, at der af rådighedsbeløbet kan ydes de gamle støtte til betaling for hjælp, de selv skaffer sig, dernæst at hjælp til indretning af hjemmet, så pensionisten kan forblive i det, ydes i beskedent omfang, og udvalget understreger, igen i enighed, at der må ske en udbygning af denne form for hjælpeforanstaltninger. Det er jo herligt. På den ene side siger man, at de gamle ikke vil mærke, at vi tager pengene fra dem, og på den anden side siger man, at der endelig må gøres både dette og hint, fordi der er store mangler til stede allerede i dag. Ja vel. Behovet for plejehjemspladser vil stige, og det er ikke svært at regne ud, at der kun skal bygges et meget ringe antal pladser, for at denne „besparelse“ — jeg håber, man kunne høre gåseøjnene — er spist op. Men det er måske i virkeligheden dér, regeringen vil spare, altså ved at lade være med at oprette disse manglende plejehjemspladser? Jeg spørger bare.

Socialistisk folkeparti stemmer naturligvis imod lovforslaget ved tredje behandling.

Med hensyn til lovforslag nr. 76 kan jeg kort meddele, at SF betragter denne forhøjelse af arbejdsgiverbidraget til invalideforsikringsfonden som en justering af en bestående tilstand mere end som en principiel tilslutning til ideen om arbejdsgiverbidrag i almindelighed. Mit parti har ved forskellige lejligheder givet udtryk for sit mishag ved denne form for finansiering, bl. a. i vor skitse til en pensionsreform, som er tilgået socialreformkommissionen. Det er sandsynligt, at socialistisk folkeparti senere vil

vende tilbage med en mere samlet formulering af vore synspunkter. I denne omgang nærer vi ikke nogen betænkelighed ved at stemme for lovforslaget, når dette er sagt.

Hanne Reintoft: Rent personlig er det med særlig bitterhed, jeg ser forslaget om at indskrænke pensionen til dem, der er 80 år eller derover, ført igennem i folketinget. Jeg har mange gange prøvet at påpege, at vore pensionisters vilkår undergår en alvorlig forringelse for øjeblikket, og at netop lidt ekstra penge er af stor betydning, når man er højt oppe i alderen.

Næsten alle vore virkelige gamle har besværligheder med at bevæge sig langt bort fra hjemmet og med at få udført de daglige nødvendige ting i deres hjem, de funktioner, der kan forhindre eller udskyde den plejehjemsanbringelse, der for det første er uønsket af de fleste, og som vi for det andet ikke har plejehjemskapacitet til. Jeg ved, at man under udvalgsbehandlingen har henvist til den udbyggede hjemmehjælpsordning, og der kom jo også her tal for, hvor mange flere penge der blev ofret på dem. Lad mig da igen understrege, at selv om disse tal er store, ligger de trods alt meget under, hvad det ville koste at anbringe folk, der ikke har plejehjem nødvendig, på et plejehjem, fordi man ikke havde en hjemmehjælpsordning.

Lad mig også igen understrege, at vi ikke skal være så stolte af vort omsorgssystem for vore ældre. Det har mange brist; det er muligt, der bliver udført noget husarbejde og nogle byærinder for dem 2 timer, måske højst 4 timer om dagen, men der mangler menneskelige kontaktmuligheder, der mangler ergoterapi, der mangler kort sagt alle de ting, der kunne få livet til at fungere lidt mere normalt og udholdeligt, når man er blevet rigtig gammel.

Ekstratillægget betød for mange ældre muligheden for at tage en hyrevogn, hvis de skulle besøge familie el. lign., og en indskrænkning af deres økonomiske muligheder betyder altså yderligere isolation, yderligere fattigdom og yderligere tristhed i den høje alderdom, der dog skulle kunne føles behagelig, eftersom man har ydet sit livs indsats og nok skulle kunne få råd af vort samfund til at nyde livets sidste glæder. En hjemme-